

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 6.

Ljubljana, dne 1. junija 1909.

XVII. tečaj.

MOKRIŠKEMU.

1.

Meglice so se skrile v gozd,
Obok neba prijazno gleda
Kot deteta oko. Prišla je
Radóst, zbežala žalost blede
In njena tožna hči bridkost...

Še ti raduj se, brate moj!
Kaj tvoje je oko otožno?
Ej glej, kak vse drhti v veselju!
Moj brate, spleti kito rožno,
Ur mladih sladki spev zapoj!

2.

Oj zapoj, zapoj,
kak v tujino sinek gre,
kak nanj Deva milo zre
iz kapelice!

Oj zapoj, zapoj,
kak se plan odeva v cvet,
kak se gre na solnček gret
starček srebrolas!

Oj zapoj, zapoj,
kak odide hitro maj
in ne vrne se nazaj,
kot mladost — radost!

Bogumil Gorenjko.

KAJ NAS UČI PRATIKA?

7. Binkošti.

Babica: Zadnjič sem morala rešiti vprašanje: je li o Božiču prijetneje ali o Veliki noči? Zdaj pa jaz vaju vprašam: kaj sodita o binkoštni dobi, kaj vama je pa v tej cerkveni dobi najbolj všeč?

Marica: O, ta doba nam je pa še nad vse ljuba. Nekaj že zato, ker se prične in nadaljuje v najlepšem letnem času; posebno pa zato, ker tu obhajamo veliki praznik presvetega Rešnjega Telesa. O, kako je lep ta veličastni praznik! V dolgi slovesni procesiji spremljamo in častimo Zveličarja; belooblečene deklice smemo svetiti, nekatere tudi s cvetlicami posipljejo ceste in pota Jezusu, ki ga mašnik nese v svetli monštranci.

Janko: Mi dečki pa tudi storimo, kar moremo. Saj sem jaz tudi svetil lani in lep trak in šopek sem imel pripet na suknji, in letos bom zopet prosil, da me pusté.

Babica: Vajina svečava in lepša oprava bi še ne bila toliko vredna; a to mi je bilo nad vse všeč, da sta se tudi modro obnašala in lepo molila. Seveda le s tem pogojem se vama bo tudi letos dovolilo.

Binček: Jaz bom pa pri oknu, tam kjer lučke goré.

Babica: Pa poklekniti boš moral in ročice skleniti, ko pojde procesija mimo, — da te bo ljubi Jezus blagoslovil. Pridne otroke ima zelo rad.

Res je, dragi otroci, izredno ganljiv in krasen je praznik presvetega Rešnjega Telesa. Zvonovi, se mi zdi, vse slovesneje done ta dan, cerkveno petje sega bolj do srca. Sicer hodimo mi k Jezusu v cerkev; ta dan se pa sam nebeški Kralj tako poniža, da nas hoče spremljati v slovesnem sprevodu. Vendar središče te cerkvene dobe je in ostane binkoštni praznik, praznik sv. Duha. Vsi drugi cerkveni prazniki v vsem letu imajo pravzaprav tukaj svoj začetek. Ta dan je bil začetek sv. Cerkve in po razsvetljenju sv. Duha je Cerkev tako lepo razvrstila in uravnala cerkvene praznike. Ta

dan so začeli teči studenci milosti božjih, ki jih zdaj goreči verniki prejemajo v katoliških cerkvah vesoljnega sveta. Prav zato vas tudi tolikrat opominjam, da goreče molite sv. Duha in ga nujno prosite njegovih božjih darov!

* * *

K največjemu prazniku.

Jasen dan junija je. Solnce siplje svoje dobrodejne žarke na nadepolno setev. Prepelica pepedika med svetlozelenim klasjem, ki se ravno odvijae iz dolgih listov.

Travniki so v najlepšem cvetju; gozdje v polnem zelenju. Prijazno

nas vabi hladna senca v svoje okrilje. A danes nimamo časa, da bi počivali pod košato bukvijo; danes, ko vse dela, ko vse hiti in se pripravlja na nekaj svečanega.

Glej, oče so hoteli že davi v gozdič in so nasekali smrečic, brez in zelenih bukovih vej. Pripeljali so jih že domov. Smrekam so oklestili spodnje vejice in obelili deblo. Breze pa in

bukove veje so spodaj priostrili, da se lahko zataknejo v zemljo, ko jih postavijo ob cesti pri hiši.

Celo vrsto takih drevesec zasade ob hiši. Na oglu in pred vratmi pa smreke, vmes pa belokožnate breze. Postavijo jih tako nagosto, da se skoraj ne vidi hiša skozi.

In kako ne bi ozaljšali poti, saj bo šel mimo sam Odrešenik — dobro se je Njemu kaj prikupiti. Zato ne zamudi nihče prilike, da bi ga ne počastil. Glej, tudi deklice so pohitele v log s košaricami, nabirat pisanega cvetja, da ga bodo jutri, belo oblečene, potresale po poti pred presv. rešnjim Telesom.

Solnce polagoma zahaja. Okrog hiš je že vse ozaljšano in počejeno. Gospodarji so dovršili svojo dolžnost. A čaka jih še drugo delo. Narediti je treba še štiri oltarje, kajti jutri se bodo rabili pri procesiji. Zatorej se zbirajo moške k skupnemu delu. Vsakdo

natihem dela z veseljem, da bolj počasti Boga. Ljubijo Boga ti ljudje, in z ljubeznijo do Njega stavijo kapelico. Res, borna bo ta kapelica! Lesen oltarček, stene in strop vse iz zelenih vej, pa vendar se bo ponižal Kralj nebeški, da pride notri. Saj ve, da delajo ljudje z blagim namenom in radi dadó vse, kar morejo. Saj Bog ne ljubi zlata, ljubi pa blaga srca in zlate duše.

Solnce že tone za goro, dan že ugasuje, noč razpenja svoja krila po vsemiru. Delo je končano, vse pričakuje slovesnega dne.

Vse bolj svečane sanje je vdahnil angel - varih zemljanom tisti večer pred presv. rešnjim Telesom, kakor pa druge noči. Dečki so snivali o dolgi procesiji, v kateri se bodo oni prvi vrstili in poleg njih gospod učitelj; deklice pa so sanjale o zlati monštranci, pred katero bodo potresale pisane cvetke iz lepe košarice; možje pa so spavali v nadi, da so storili v čast božjo, kar je bilo v njih močeh.

Mokriški.

* * *

13. jun.

Sv. Anton Padovanski je nenavadno veliko milosti prejel od Boga zase in za druge. Zase zlasti te-le: v nedolžnosti je preživel svoja mlada leta; zgodaj je bil sprejet v red avguštincev in kmalu potem v red frančiškanov, kjer se je odlikoval z izredno ponižnostjo in svetostjo; Jezus se mu je prikazal kot božje Dete, ki ga je smel v naročje vzeti in ga objemati; še otroci so slutili njegovo nenavadno plemenitost srca, ker so na dan njegove smrti v Padovi po ulicah tekali in klicali: „Svetnik je umrl, svetnik je umrl!“ — V prid drugim pa mu je Gospod podelil tolik dar govornišтва, da se največji grešniki niso mogli ustavljati njegovim prepričalnim in pretresljivim besedam: brezštevilni so tudi čudeži, ki jih je Bog delal že v življenju in po smrti tega svojega izvoljenca.

Preprosto se dá sklepati: če je sv. Anton že toliko drugim pomagal, zakaj bi tudi meni ne? In po tem uravnaj svoje češčenje in zaupanje do tega velikega svetnika! ¹

¹ Obširen popis v knjižici: „Kako ti je ime?“ I. zvezek.

Sv. Alojzij. Čudovito lepa je družba vseh milijonov svetnikov v nebesih. Ti so izbrani izvoljenci izmed vseh ljudi, kar jih je kdaj živel na zemlji. Ako si pa tudi že med izvoljenci izbiramo, moramo pač v prvo vrsto postaviti sv. Alojzija, ker si je v izredni popolnosti pridobil krščansko pravičnost, ki veli: „Varuj se hudega, delaj dobro!“ Hudega — greha — se je izogibal tako skrbno, da se še ne dá gotovo dognati, je li — vedoma in nalašč — storil sploh tudi kak mali greh. Za dobra dela in čednosti si je pa prizadeval s toliko vnemo, da se lahko dvomi, ali bi se bil mogel še bolj v teh okoliščinah, v katerih je živel.

Sv. Alojzij je v sedmem letu že kleče molil sedem izpokornih psalmov in duhovske molitve preblazene device Marije. V devetem letu je storil obljubo vednega devištva. V trinajstem letu se je začel trikrat na teden postiti ob kruhu in vodi. Bičal se je in z ostrinami pod obleko mrtvil svoje nežno telo. V sedemnajstem letu je stopil v red jezuitov in čez šest let redovniško - svetega življenja se preselil v nebesa. V molitvi je bil tako zbran v Bogu, da v šestih tednih ni bil toliko časa razmišljen, kot se zmoli ena češčena-marija. Radi nedolžnega življenja je zaslužil ime: Angelski mladenič!

Tekmeci, kje ste?¹

NE JEZIMO SE NA ADAMA.

Češko spisal Václav Kosmák. — Preložil Jožef Gruden.

Ves gozd je dišal in cvetel, solnce je gredo, da je bilo veselje, ptiči so prepevali kakor o Veliki noči; kaj čuda potem, da se je gospod grof odpravil v gozd na lov.

¹ Daljši življenjepis sv. Alojzija je v Zgledi bogoljubnih otrok, III., 35. id. Podobica sv. Alojzija ali njegova pot v nebesa.

Ali dolgo mu ni prišla nobena zver nasproti. Vsaka reč ima svoj vzrok, in tudi to, da se ni srečal grof z nobeno zverjo, ni bila brez vzroka. V tisti strani, koder je hodil grof, je izpodsekaval drvar drevo, in tako preplašil zverjad. Ko je grof slišal odmev sekire, je dejal sam pri sebi: „Kdo neki tukaj seka?“ Zavil je v stran, odkoder je bilo čuti drvarja, in prišel k staremu možu, ki je izpodsekaval orjaški bor. Vselej, kadar je zamahnil, je vzdihnil:

„Nesrečni Adam!“

Grof je dolgo motril moža ter mu naposled zaklical: „Človek, na katerega Adama se pa jeziš?“

Drvar je osupnil, se ozrl in odkril ter pohitel k grofu, da mu poljubi roko.

„Govôri, če te vprašam!“ reče grof ter ga iznova vpraša: „Na katerega Adama se jeziš?“

„I, na katerega? Na onega v raju vendar!“ je boječe pripomnil drvar.

„Pa menda vendar ne? Kaj ti je pa naredil?“

Drvar je potegnil z žuljavo roko preko čela, otrl si pot pa dejal: „Da ni Adam v raju jedel prepovedanega sadu, bi se ne bilo treba meni tako mučiti, da mi pot curkoma teče s čela.“

Grof se mu je pa nasmehnil ter velel: „Ljubi moj, kdo ve, če bi ne bil na njegovem mestu jedel tudi ti?“

„O nikdar ne!“ zdihne delavec. „Ko bi bil vedel, da s to neposlušnostjo navalim smrt in toli bede ne le nase, temuč tudi na vse človeštvo, bi se ne bil niti dotaknil tistega sadu. Tako lahko prepoved je dal Bog Adamu, pa je vendar grešil. Mar naj ga zaraditega hvalim!“

„Verjamem ti, verjamem, da bi bil ti razumnejši,“ pripomni grof, „pa nič ne pomaga. Kar se je zgodilo, se je zgodilo, in mi vsi trpimo za to, naj se že jezimo nanj ali pa ne. Lej, jaz ti zmanjšam tvojo bedo. Že nad trideset let mi zvesto in pošteno služiš, dosti si že pretrpel. Od danes naprej ti pa ne bo več sile, če me boš poslušal.“

„Kaj bi vas ne,“ se je razveselil drvar, „z oči vam bom bral, kar bode hoteli imeti, če Bog dá, da je res.“

„No dobro, pusti tukaj borovec, naj ga kdo drugi poseka. Vzemi sekiro, pa pojdi domov. Jutri zjutraj pridi z ženo k meni v grad. Dam vama lepo stanovanje, jedla bosta z menoj pri eni mizi, pa nikakršnega dela ne bosta imela.“

Toliko, da ni poskočil drvar od samega veselja. Poljubil je spet grofu roko ter se mu od srca zahvalil.

„A to ti povem,“ je pripomnil grof, „da mi bodita poslušna, sicer vaju sramotno zapodim iz gradu, da bosta morala zopet delati in trpeti kakor doslej.“

„Nič se ne bojim,“ je radostno dejal mož. „Zdaj pa z Bogom, sekira!“

Grof je odkoračil dalje po lesu, drvar pa je vzel sekiro na ramo ter odhitel domov.

Žena je ravno kopala krompir na vrtu.

„Lej jo no, če kaj slišiš, strani vrzi motiko!“ ji je zaklical, „pa pojdi in zakolji obe kokoši za večerjo.“

„Kaj ti gre ob pamet; kdo bo nesel potem jajca?“ odgovori žena.

„Saj jih ne boš več potrebovala. Z današnjim dnevom je konec naši revščini.“

In mož je jel pripovedovati, kako je prišel k njemu gospod grof, in da bodeta od jutri naprej stanovala v gradu.

Ženi so se ulile solze: „Bog mu povrni, dobremu gospodu, Bog mu daj zdravje in dolgo življenje!“

„Pa da veš,“ je dejal mož, „gospod grof naju sprejme na svoj grad le s tem pogojem, da mu bova vedno poslušna. Bog ne daj, da bi bila ti svojeglavna, kakor si proti meni. Če se mu kdaj izneveriva, naju zapodi iz gradu in še s sramoto povrh, da veš!“

„Zame se nikar ne boj,“ je rekla žena. „Kaj se to pravi, vem bolje od tebe.“

„Dokaži mi to ter pojdi in pripravi obe kokoši za večerjo.“

„Kaj obe?“ je ugovarjala žena, „ene bova imela vendar dovolj. Čopke bi bilo škoda; sestri jo dam v spomin.“

„Vidiš, kako si svojeglavna,“ se je jezil mož. „Če boš tudi tam takšna, ne bova dolgo v gradu.“

Pojdi pa naredi, kakor pravim, da se ne bova prepirala že prvi dan svoje sreče.“

Žena je šla, dasi precej nerada, prirejat večerjo, kakršno je hotel mož.

Naslednjega jutra sta se praznje oblekla ter odhitela v grajščino. Gospod grof je stal pri oknu ter ju je že izdaleč pozdravljaj. Peljal ju je v krasno sobo, kjer je bila postelj bela kakor sneg, lepa miza, velike podobe, zrcalo in pri peči zofa. Tla so se lesketala kakor steklo, in na njih so bile preproge kakor samo cvetje, da se je ženica skoro bala stopiti nanje.

„Tukaj bosta torej živela,“ je velel grof in obrnivši se k drvarjevi ženi, še rekel: „Vam ni treba ne pometati, ne postiljati, vse to uredi dekla.“

„Mili Bog! to je preveč!“ je sklenila žena roke. „Gospod grof, jaz bom sama pospravljala, sama za krajši čas.“

„Tudi lahko, kakor vama drago. Kadar bosta kaj zaželela, potegnita tukaj za vrvico, in strežaj bo takoj pri vaju. A zdaj odložita ter pojdiva obedovat.“

Drvar je postavil palico v kot, žena je dela košaro in veliko ruto na stol, pa sta šla za grofom.

Toda, prijateljski moji, med južino in južino je razlika, in južina, ki sta jo dobivala drvar in žena v gradu, — da ste jo videli, kakšna je bila! Ali vam je bila kava, ljubi moji, pa kolači, pa sirovo maslo, pa med, da se je miza šibila, vam pravim. In vendar naša znanca nista imela nič kaj posebne slasti do vsega tega; pri vsej tej krasoti jima je bilo nekam mučno.

Po južini je šel drvar v drvarnico drva klat, da bi mu prej minil čas. „V kuhinji se drva zmeraj potrebujejo,“ je dejal.

„Kakor vam drago! Lahko koljete tudi drva, če jih ravno hočete,“ je dejal grof, „ampak jesti morata pri moji mizi, kakor sem že rekel. Saj vesta, sam sem, nimam žene, ne otrok in vesel sem, ako se lahko s kom kaj pogovorim pri mizi.“

In tako je ostalo. Skupno sta obedovala z grofom in kmalu sta bila čisto domača. Jedla sta kakor doma in nič se nista sramovala grofa.

In pa obedu, ti so vam bili šele dobri, ti! Mesa in pečenke in vina in piva je bilo, kolikor je kdo hotel.

Drvar se je jel rediti in žena je bila kmalu lepo rdeča in okrogla kakor krčmarica. Dobro jima je bilo kakor v raj, in gospoda grofa sta častila in ljubila kakor Boga samega. Na nekdanjo bedo sta čista pozabila, za prihodnost se pa še zmenila nista; saj jima ni mogel nihče odvzeti te sreče.

Ko sta nekoč tako prišla k obedu, so prinesli strežaji kakor prejšnje čase nekoliko skled z različnim mesom na mizo. Naposled je prišel najstarejši sluga z veliko skledo, pokrito s pokrovko ter jo je postavil sredi mize.

Nato je nekaj zašepetal grofu na uho. Grof je prikimal ter dejal: „Draga moja, za hip moram oditi, a medtem jejta, kar hočeta, ampak srednje skleda se ne doteknita, tako vama povem. Kadar se vrnem, jo odkrijem sam.“

Gospod grof je odšel, a drvar in žena sta s tako slastjo zauživala obed, da ju je bilo veselj gledati.

Ko sta se bila že dovolj najedla, je velel drvar: „Prav do sitega se ne smem najesti, da bom lahko okusil tudi srednjo pokrito skledo.“

„Kaj je neki v njej?“ je dejala žena ter zvedavo pogledovala na skledo, „kje se vendar mudi grof toliko časa, vse mrzlo bo.“

„Čudno se mi zdi to, zares čudno,“ je modroval mož, „še nikoli ni prišla na mizo pokrita skleda kakor danes. To ti mora biti nekaj posebnega, pravim.“

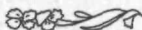
Drvarica je ostala ter segla po skledi: „Kaj deš, če bi malo privzdignila pokrovko; vsaj videla bova, kaj je notri, saj ne bo nič ušlo, Bog nas varuj.“

Mož ni rekel ne da, ne da ne, ker je bil sam tudi radoveden. Ali žena ni čakala na odgovor, počasi je dvigala pokrovko pa — frrrr! je zletel iz skleda krasen ptiček skozi okno na vrt. Ženi, ki je od strahu prebledela, je pala pokrovka iz rok.

„I kaj pa delaš!“ je vzkliknil mož, „na, zdaj pa imaš, kar si iskala.“

V tem hipu je odprl grof vrata in videč, kaj se je zgodilo, je resno izpregovoril in rekel: „Ali tako izpolnjujeta mojo prepoved? Kaj nimata v izobilju jedi na mizi? Ravno prepovedana skleda vaju je tako mikala, kaj ne? Vidiš, nesrečni človek, jezil si se na Adama ter se širokoustil, da ne bi bil nikdar tako grešil kakor on. Jaz sem ti dal prav tako lahko prepoved, kakor Bog Adamu; dobro sta vedela, da vaju čaka prejšnja beda, če ne bosta poslušna, a zaman. Zategadelj nista vredna obžalovanja. Služabniki, peljite nehvaležneža iz gradu in naj mi ne prideta nikoli več pred oči!“

S solzami v očeh in vzdihovaje sta ostavila drvar in žena grad. Mož je vzel zopet sekiro v roko, tedaj že zarjavelo, jo nabrusil ter hajdi v gozd na drva. Sekal je spet kakor svoje dni, v potu svojega obraza — ali na Adama se ni več jezil.

NAŠ HIŠNI RED.

(K sliki.)

Pri nas je v navadi tak-le hišni red:

Vsak zgodaj vstani, umij se in čedno napravi!

In potlej pobožno molimo najpred.

Nato pa brž odpravimo s h kavi;

sladkórja in kruha veliko nadrobimo,
da bolje za delo in trud se okrepimo.

In ko smo tako se dobro pokrepčali,
storimo vse radi, kar starši so nam ukazali.

„Internus.“

... „sladkórja in hruha veliko nadrobimo,
da boljše za delo in trud se okrepimo.“

PRESAJENA ŠMARNICA.

Čoln njenega življenja se je bližal varnemu pristanišču. Vedno počasneje je plul, in lahen vetrič je pihal sem po zelenomodrem morju; z njim so se igrali morski valčki in vrtinci, bratsko so ga poljubljali s svojim pluskanjem... Ob njeni postelji so bili zbrani brat, sestrici, starši in dedek. Pričakovali so blede, koščene žene, ki ne prizanese nikomur. Roza, ljuba Rozika je bila na smrtni postelji — že so ji svetili!... Da je moralo vendar to tako brzo priti! Saj je bila Roza še pred kratkim zdrava kot riba v vodi in veselila se je življenja kot ptica pod nebom, ki visoko poleti v zlatem jutru.

Desetletna deklica je bila Roza. V šolo je redno pohajala in se pridno učila. Vsi so je bili veseli: starši, gospod učitelj in katehet. Kako se je mamica veselila njenega lepega vedenja v cerkvi; matere so jo stavile v zgled svojim otročičem.

V nedeljo popoldne je bilo po litanijah. Roza je prosila mater, naj ji dovoli, da gre v gozd trgat šmarnic, da olepša Marijin oltarček pri kapelici, ki je bila vžidana v hišo. Mati jo je z veseljem pustila v družbi pridnih tovarišic.

Veselo so šle deklice v gozd prepevaje Mariji v čast drobne pesmi, ki so se jih naučile v šoli.

Kako prijetno jim je bilo tu v zelenem gaju, ki hrani v sebi neizmerne zaklade veselja, zadovoljstva!

Deklice so se radovale nad ubranimi strunami umetnika slavca, kosa ter drugih ptičev pevcev; radovale so se pisanih metuljev, ki so letali nad zelenečimi tratami... Dospele so do šmarnic, globoko v gaju. Brale so dokaj časa skupaj, potem so se pa razkropile kakor ovčarjeva čreda na redilni paši.

Roza je zašla med skalovje. Izpodtaknila se je, in preden se je dobro zavedela, je ležala v nizkem prepadu na skalini. Zlomila si je nogo. Milo je zajokala in klicala na pomoč. Moči so ji oslabele, njene oči je pokrila gosta tema, onesvestila se je. Šmarnice je držala v desnici, iz katere ji je curljala rdeča kri

po belem apnencu, nogi sta ji viseli raz skalo, ostali život pa je bil na nji.

Deklice so, le s trdom našle med skalami svojo tovarišico. Vedele so, da v bližini izvira izpod visoke skale med grmovjem bister vrelec. Hitelo jih je bilo nekaj tja in prineslo v ustih čiste vodice, s katero so močile nezavestno Rozo. Druge so letele proti domu.

Po gozdu je ravno tedaj stopal s svojim zvestim psom ter puško čez ramo gozdni čuvaj Anton, v zeleni obleki in ravnotakem klobuku, za katerega trakom je ponosno štrlelo sokolovo pero. Ustrelil je bil plašnega zajca ter ga vrgel čez ramo in ubral pot po ozki stezi dalje.

Srečale so ga deklice in mu povedale, kaj se je pripetilo. Hitel je z njimi k Rozi, ki se je bila v tem zavedela in hotela vzdigniti svoje ude. Ali ni ji bilo mogoče. Jela je jokati, in so jokale tudi njene tovarišice. Na šmarnice so bile čisto pozabile, pustile so jih na tleh, na mrzlih skalah.

Anton vrže zajca na tla, Rozi zaveže rano na roki ter jo vzame v naročaj in jo nese nalahko, kot mati svoje enoletno dete, skozi zeleni gaj, od katerega se je poslavljal solnce ter trepetalo v žarkih na listih stoletnih orjakov hrastov. Roza je bila zopet ob zavest. Glava ji je slonela na čuvajevi rami, dolgi črni kiti sta ji padali po njegovih plečih. Za Antonom je stopal pes in Rozine tovarišice, vedno še prestrašene. Ena izmed njih je nesla ustreljenega zajca, od katerega je kapala kri ter puščala sled na zeleni travi.

Rozo je prinesel čuvaj Anton domov njenim staršem. Kakšen strah jih je prevzel! Kakor deroč hudournik poplavi rodovitna polja ter nosi slehernemu kmetu strah in žalost, tako je zadel ta udarec nesrečno mater in ubogega očeta. Deli so jo v posteljo ter ji sprali rane in jih obvezali. Iz roke so ji vzeli šmarnice ter jih postavili v kapelico Materi božji v čast.

Poklicali so zdravnika. Uravnal ji je zlomljeno nogo ter zavezal rane. Obetal je, da bo še ozdravela; toda slabšalo se ji je boljinbolj. Torej pošljejo tudi po duhovnika, kakor si je sama želela, da bi jo vsaj iz-

povedali, če že ne bo čakala za to leto ji odločene sreče — prvega svetega obhajila. Duhovnik ustrežejo tudi tej želji blage Rozike in ji podeli tudi sveto Potpnico. Ganljivo je bilo to sveto opravilo v preprosti sobici — prvo in zadnje obhajilo! Mali sestrici sta se žalostni stisnili k materi, oče je klečal pri vznožju, poleg njega stari ded, pri vzglavju bratec. Njih molitev je kipela proti nebu, in angeli so jo nosili pred prestol Najvišjega; oči so se jim topile v solzah.

Odslej je bila Rozika vsa utolažena. Videle so ji je sicer, da veliko trpi, toda nobene pritožbe ni iz njenih ust; le rahli vzdihljaji se slišijo zdajpazdaj. Njene oči se zaupno, veselo vpirajo na razpelo in na sliko Matere božje. Čimdalje bolj pojemljejo njene šibke moči. Ihteča mati ji poda prižgano svečo s svetih Višarij v roko. Še nekaj globokih vzdihljajev in blaga Rozika se je preselila v večnost.

Iskala je šmarnic, da bi jih podarila svoji nebeški Kraljici; a zdaj je Marija sama utrgala njo — belo šmarnico in jo presadila v svoj rajski vrt.

Ivo.

NAJLEPŠI CVET.

Pa sem vprašal drobne ptičke,
kje ste lepše cvetke zrle,
kakor naših so poljan!
Pa so se odzvale ptice:
„Ljubki nam so vaši gozdi,
lep pogled na vašo plan!

Vendar lepši cvet smo zrle,
kot te vaše so poljane —
to je daleč tam nekje.
Čist je kakor snežec beli,
ni v deveti ga deželi,
da bi ž njim enačil se.

Sam na tihem grobu raste,
najodličnejša podoba
njega, ki pod rušo spi.
Odpovedal se je svetu
in zato zdaj pri Očetu
duh njegov se veseli.“ —

Čista, torej, draga mladež
kakor lilija samotna
bodi svoje žive dni!
Potlej bo Alojzij sveti
za nas prosil pri Očeti,
da tam snidete se vi!

Mokriški.

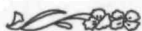
ZAKAJ NIMA JELEN REPA?

Ko je ljubi Bog ustvaril živali, je še vsako posebej poklical k sebi. Prvi je prišel pred Boga jelen. Glavo je imel pokonci in ošabno je gledal na druge stvari. Ljubi Bog ga nagovori: „Oj jelen, kako ti lepo pristoja tvoj dolgi rep!“ — „Oh, kaj še, nič nisem zadovoljen s svojim repom. Rad bi videl, da bi bil moj rep kosmat in ne gol, kakor je sedaj. Potem bi bil jaz šele lep; da zares bi se lahko ponašal s takim repom!“ — „Ošabnež,“ mu odgovori Stvarnik, „kaj ti ni zadosti, da imaš tako lepo rogovje, v kaj hoče biti rep? Pojdi in za kazen ti bodi odsekan še tisti rep, ki ga imaš zdaj!“

Osramočen in žalosten se je vrnil jelen v gozd. Od tistih dob je jelen zelo boječ in plah. Na skrivnem pa vedno joka radi izgubljenega repa. Radi obilih solz, ki jih pretaka, ima jelen pod očmi jamice, katerim pravimo solzne jamice.

Bodi zadovoljen s tem, kar ti je naklonil Bog!

Slanko Slanič.

SKRBI IMA . . .

Cvetke vprašujejo:
„kam je šel Tonček naš?
Lani nas božal je —
letos ga ni?“
Kaj da ne sluša jih,
kakor jih lani je,
pticam po logih
čudno se zdi.

Isti je Tonček še
kakor je lani bil,
toda skrbi ima:
on se uči.
Štetí zna že do sto,
črke zapovrstjo.
S knjigami torbice
dela skrbi.

Mokriški.

NA KRESNI VEČER.

Kot žive lučice
kresnice letajo,
polje prepletajo
kot zlate niti . . .

In po gorah poglej,
kresovi se leskečejo,
kot prsti plameneči so,
ki kažejo v nebo.

In na nebo poglej!
Nebroji lučk leskečejo,
nebroji lučk trepečejo
kot angelcev oči . . .

Bogumil Gorenjko.

VESELI VRTNAR.

Lepó nam zdaj krasé
gredice in stezé
pomladni cveti nežni
v lepoti nedosežni.

Jaz cvetke rad imam —
za carstvo jih ne dam;
res meni so cvetice
najljubše tovaršice.

Otožno mi srcé
le cvetke zaveselé,
Zato pri njih rad bivam
v vročini jim prilivam.

Vesel sem kakor ptič
jaz frater Cvetkovič;
kaj mu zunaj marí,
kdor — kakor jaz — vrtnari?

Fr. Cvetkovič.

Rešitev zastavic v št. 5.

**Deset imam prstov, na vsaki roki
pet, in dvajset na rokah in nogah.
No, vidiš, da deček res ni lagal!***

Prav so uganili: Karlin Pavel in Miroslav, učenca na c. kr. vadnici v Ljubljani; Berlot Janko, dijak v Gorici; Jenko Eli, učenka v uršulinski šoli v Ljubljani; Turk Mici in Šelih Nežika, gojenki pri čč. šolskih sestrah v Mariboru; Vizjak Štefica, učenka IV. razr. na Ljubečni; Koštomaj Olga, Nodus Ida, Preskar Mar., Šribar Lucija, Volčanšek Julči, Krnjavšek Dragica, Počan Mar., Vrečko Cilka, Marinc Marička, Oset Mar., Zagoričnik Pavla, Erhartič Milena, Lukač Frančiška, Zorko Mar., Piano Anica, Vengart Nežica, Molk Eliz., Škafer Cilka, Trobej Ilka, uč. VII. razr. pri čč. šolskih sestrah v Celju.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 5.

Beseda **kruh** se začne s črko **k** in beseda **konča** se tudi začne s črko **k**. (Skrajšen stavek.)

Prav so odgovorili: Karlin Pavel in Miroslav, učenca na c. kr. vadnici v Ljubljani; Berlot Janko, dijak v Gorici; Jenko Eli, učenka v uršulinski šoli v Ljubljani; Vizjak Štefica, učenka IV. razr. na Ljubečni; Koštomaj Olga, Nodus Ida, Preskar Mar., Šribar Lucija, Volčanšek Julči, Krnjavšek Dragica, Počan Mar., Vrečko Cilka, Marinc Mimika, Oset Mar., Zagoričnik Pavla, Erhartič Milena, Lukač Frančiška, Zorko Mar., Piano Anica, Vengart Nežica, Molk Eliz., Škafer Cilka, Trobej Ilka, uč. VII. razr. pri čč. šolskih sestrah v Celju

* Nekateri rešilci so tako obrnili, da je imel deček, ko je pisal, rokavice na rokah. Samo onim, ki so pristavili, da ni imel ene noge, naj že obvelja; vendar njih imen ne priobčimo, ker ni bila rešitev dovolj točna, dasi jih radi pohvalimo za trud in bistrournost.